

PROVINCIERAAD VAN ANTWERPEN

Vergadering van 4 december 2020

Verslag van de deputatie

Bevoegd deputatielid: Ludwig Caluwé

Telefoon: 03 240 52 48

Agenda nr. 4/8

Provinciebelasting op de bedrijven. Reglement 2021.
Goedkeuring.

Besluit goedgekeurd in de raad van 4 december 2020

A. Inleiding:

Tegen het belastingreglement provinciebelasting op de bedrijven 2020 zijn enkele gerechtelijke procedures lopende, waarbij enerzijds een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt opgeworpen vermits er voor agrarische (en openluchtrecreatieve) bedrijven lagere tarieven en/of tariefstructuren gehanteerd worden in vergelijking met andere bedrijven en waarbij anderzijds een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt opgeworpen die gebaseerd is op de berekeningswijze van de belasting.

Om die reden is het raadzaam om wat het belastingreglement provinciebelasting op de bedrijven 2021 betreft, de inhoud en de motivering van het belastingreglement onder de loep te nemen:

B. Argumentatie van de belastingplichtigen in de lopende gerechtelijke procedures:

In de lopende gerechtelijke procedures worden volgende argumenten opgeworpen door de belastingplichtigen:

De provincie Antwerpen hanteert een onderscheid in tarifiering naargelang de belastingplichtige al dan niet een agrarisch of openluchtrecreatief bedrijf is.

Het onderscheid is ingegeven door het feit dat categorieën van bedrijven die door hun aard de grond (bodem) als natuurlijk productiemiddel of voor specifieke openluchtrecreatieve beroeps- en bedrijfsdoeleinden aanwenden en die in vergelijking met andere categorieën een lager rendement genereren per vierkante meter oppervlakte, een uitzonderlijke nood hebben aan grotere oppervlakten om een economisch leefbare (rendabele) exploitatie te kunnen realiseren. De tariefstructuur komt tegemoet aan de doelstelling van een evenwichtige spreiding in functie van de financiële draagkracht door voor deze categorieën van belastingplichtigen aangepaste tarieven te voorzien.

Volgens de desbetreffende belastingplichtigen zouden tal van bedrijven waaronder zij zelf, eveneens nood hebben aan een grote oppervlakten om economisch rendabel te zijn, doch zij kunnen niet genieten van het verlaagd tarief waarin het belastingreglement voorziet voor agrarische en openluchtrecreatieve bedrijven.

Volgens de desbetreffende belastingplichtigen schendt de provincie Antwerpen het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

De belastingplichtigen argumenteren verder dat het hebben van een uitgesproken financieel doel wat de provinciebelasting op de bedrijven betreft, het onderscheid niet objectief en redelijk verantwoordt. Het feit dat een evenwichtige spreiding van de belastingdruk wordt beoogd, zou volgens de desbetreffende belastingplichtigen hieraan geen afbreuk doen.

Voorts zou er, volgens de desbetreffende belastingplichtigen, tevens een schending van het gelijkheidsbeginsel bestaan, wat de berekeningswijze van de belasting betreft:

Zo is de belasting op de bedrijven verschuldigd per vestiging die wordt gebruikt of tot gebruik is voorbehouden of bijdraagt tot de realisatie/ uitvoering van de beroeps- of bedrijfsdoeleinden. Hierbij is het van geen belang dat de oppervlakte van de vestiging effectief wordt gebruikt door de belastingplichtige, maar volstaat het dat de oppervlakte kan worden gebruikt.

Bovendien wordt het 'gebruik' ruim geïnterpreteerd zodat ook een parking, een plantsoen, een grasstrook, een groenzone, een vijver als gebruik kwalificeren. Om belastbaar te zijn volstaat het dat een oppervlakte eventueel nog kan worden gebruikt, ook al wordt deze oppervlakte op 1 januari van het aanslagjaar niet effectief gebruikt (vb. braakliggende of woeste gronden, improductieve oppervlakte, oppervlakte zonder economisch rendabel nut of gebruik).

De desbetreffende belastingplichtigen concluderen dat oppervlakte die niet wordt gebruikt of die niet rendabel is, toch in rekening gebracht wordt voor het berekenen van de verschuldigde provinciebelasting. Op deze manier argumenteren de belastingplichtigen dat de berekeningswijze van de belasting, het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

C. Analyse:

1. GELIJKHEIDSBEGINSEL EN FISCALE AUTONOMIE

De provincies hebben, krachtens artikel 170, §4 van de Grondwet, fiscale autonomie. De provincies kunnen in beginsel vrij kiezen waarop zij belastingen wensen te vestigen. Dit betekent dat de provincies de beleidsvrijheid hebben om bepaalde zaken of handelingen aan belasting te onderwerpen en andere zaken of handelingen niet te belasten. Deze beleidsvrijheid wordt enkel beperkt door wettelijke en grondwettelijke regels waaraan de provincies zich dienen te houden.

Artikel 172 van de grondwet bepaalt dat inzake belastingen geen voorrechten kunnen worden ingevoerd.

"Inzake belastingen kunnen geen voorrechten worden ingevoegd. Geen vrijstelling of vermindering van belasting kan worden ingevoegd dan door een wet"

Artikel 172 van de grondwet is een loutere bevestiging van het gemeenrechtelijke gelijkheidsbeginsel in fiscale aangelegenheden. Het belastingreglement moet geen feitelijke fiscale gelijkheid teweegbrengen tussen burgers, maar moet op alle burgers die zich in een gelijke situatie bevinden, gelijk worden toegepast.

Artikel 172 van de grondwet verbiedt niet om specifieke belastingen in te voeren, welke slechts bepaalde personen i.v.m. hun activiteiten treffen, mits alle personen die zich in gelijke omstandigheden bevinden, gelijk worden aangeslagen. De

grondwettelijke regels inzake de gelijkheid van de Belgen en de niet-discriminatie inzake fiscaliteit, verhinderen niet dat een verschillende financiële behandeling wordt ingesteld ten aanzien van bepaalde categorieën van personen, voor zover daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het al of niet aanwezig zijn van de redelijke verantwoording dient getoetst te worden aan het doel en de gevolgen van de ingestelde belasting en aan de redelijkheid van de verhouding tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Het volstaat m.a.w. om te kunnen beslissen of het maken van categorieën objectief en redelijk is, dat in redelijkheid blijkt dat er een objectieve verantwoording bestaat of kan bestaan voor die categorieën. Wanneer een norm die een belasting invoert, belastingplichtigen beoogt met verschillende toestanden, moet hij die verscheidenheid noodzakelijkerwijze opvangen in vereenvoudigde categorieën en vereisen de voornoemde regels niet dat de norm de belasting aanpast naargelang van de eigenheid van elk geval.¹

Het bestuur kan wel degelijk binnen haar beleid een bepaalde differentiatie maken zolang deze voldoende verantwoord en niet willekeurig is. Het gelijkheidsbeginsel heeft niet tot gevolg dat iedere belastingplichtige die een bepaalde belasting als onrechtvaardig ervaart deze zou kunnen aanvechten. Dit zou de beleidsvrijheid van het bestuur immers totaal uithollen.

Er dient opgemerkt te worden dat de rechterlijke macht zich niet mag uitspreken over de opportuniteit van de belastingreglementen, daar de fiscale wetgeving van openbare orde is.²

De toepassing van het gelijkheidsbeginsel kan bovendien slechts marginaal getoetst worden in het fiscaal recht. Het betreft een kennelijk overdreven last, een kennelijk onredelijk onderscheid en een kennelijke onevenredigheid tussen de aangewende middelen en het beoogde doel die kunnen worden gesanctioneerd.³

2. RECHTSPRAAK

2.1. Agrarische bedrijven

Het Hof van Cassatie en andere hoven en rechtbanken hebben reeds bij herhaling een oordeel kunnen vellen m.b.t. de differentiatie aangaande agrarische bedrijven t.a.v. provinciale of gemeentelijke vestigingsbelastingen.

In een arrest van 24.12.2013 stelde het hof van beroep te Gent :

"In redelijkheid moet worden onderzocht of een objectieve verantwoording voor het verlaagde tarief voor agrarische bedrijven bestaat. Er is schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer is komen vast te staan dat de aangewende middelen niet in verhouding staan met het beoogde doel. Het onderscheid enerzijds tussen agrarische bedrijven die aan een ander tarief zijn onderworpen en anderzijds andere zelfstandigen en vennootschappen wordt verantwoord door het verschil in financiële draagkracht en de noodzaak om over grote oppervlakten te beschikken

¹ Cass. 27 juni 2014, AR. F.13.0092.F, *RFRL* 2015, afl. 1, 50; Cass. 13 februari 2014, AR. F.13.0073.N, www.cass.be; Cass. 6 mei 1999, AR F.98.0088.F, (Gemeente Rendeux / Deschuyter) Arr.Cass. 1999, 622; Bull. 1999, 641; FJF 2001, 275 en <http://www.monkey.be> (1 september 2008); <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); LRB 1999 (samenvatting), afl. 4, 207

² Cass 29 oktober 1968, Rev. Fisc., 1969, 520

³ Cass 5 oktober 1990, AR F 1818 N, www.cass.be; Cass 15 januari 2004, AR F.02.0006.N, www.cass.be

om economisch rendabel te zijn. In alle redelijkheid dient aangenomen dat de appellante als logistiek bedrijf een hoger rendement heeft dan een landbouwbedrijf. Anderzijds houdt de appellante zich niet bezig met de exploitatie van gronden zodat teneinde een evenwicht te bekomen het tarief bij landbouwbedrijven lager is."

(Gent, 24 december 2013, LRB 2014, afd. 1, 80, Katoennatie / Provincie Oost-Vlaanderen)

In een arrest van het Hof van Cassatie van 16.6.2016 verwierp het Hof een voorziening (ingesteld door de belastingplichtige Katoennatie) tegen een arrest (niet-gepubliceerd) van het Hof van Beroep te Gent van 17.6.2014, waarbij het Hof te Gent de redelijke verantwoording van de differentiatie had verworpen.

Tegen dit arrest werd door belastingplichtige een cassatievoorziening ingesteld. Het Hof van Cassatie verwierp met arrest van 16.6.2016 de cassatiemiddelen en stelde o.m. :

"6. De appelrechters oordelen dat :

- *het onderscheid tussen enerzijds agrarische bedrijven die aan een ander tarief zijn onderworpen en anderzijds andere zelfstandigen en vennootschappen wordt verantwoord door het verschil in financiële draagkracht en de noodzaak om over grote oppervlakten te beschikken om economisch rendabel te zijn ;*
- *in alle redelijkheid dient te worden aangenomen dat vennootschappen zoals de eiseres een hoger rendement hebben dan een landbouwbedrijf;*
- *deze motivering voor het onderscheid, in het licht van de doelstelling van de belasting, waarover in de preambule van het belastingreglement onder andere staat dat gestreefd wordt naar een algemene en evenwichtige spreiding van de belastingdruk over de belastingplichtigen, danig besloten ligt in de kenmerken van de gunstiger behandelde categorieën dat daarover geen informatie moest zijn opgenomen in het belastingreglement of in het wetgevend dossier.*

Door aldus te oordelen dat het verschil in behandeling tussen de categorieën belastingplichtigen in het licht van de in de preambule van de belastingverordening uitgedrukte doelstelling van de belasting redelijk verantwoord is, verantwoordende de appelrechters hun beslissing naar recht."

(Cass., 16 juni 2016, www.cass.be, Katoennatie / Provincie Oost-Vlaanderen)

Het Hof van Cassatie verbrak in een arrest van 3.9.2015 een arrest van het hof van beroep te Gent van 25.9.2012 (Provincie Oost-Vlaanderen / Belgacom) met de volgende overweging :

"De rechter kan een belastingverordening die in een verminderd tarief voorziet voor een bepaalde categorie van belastingplichtigen niet buiten toepassing laten omdat de overheid niet aantoont dat de verantwoording van de categorie van het verminderd tarief niet zou kunnen van toepassing zijn op een andere categorie van belastingplichtigen die onderworpen is aan het standaardtarief, maar moet onderzoeken of de belastingplichtige, die de strijdigheid van de tariefstructuur met het gelijkheidsbeginsel aanvoert, in concreto wordt gediscrimineerd door de toepassing van het standaardtarief omdat hij deel uitmaakt van een categorie die op gelijke gronden de toepassing van het verminderd tarief kan eisen."

Het hof van beroep te Gent had met zijn arrest van 25.9.2012 een schending van het gelijkheidsbeginsel weerhouden, omdat de Provincie niet aantoonde dat enkel agrarische bedrijven nood hadden aan een grotere oppervlakte om rendabel te zijn, zodat het, aldus het hof, kon worden aanvaard dat er geen objectieve en redelijke verantwoording bestond om enkel agrarische bedrijven een verminderd tarief te laten genieten. Het hof stelde :

“Met reden laat de geïntimeerde kennen dat het onderscheid tussen agrarische bedrijven en alle andere bedrijven niet in redelijkheid gerechtvaardigd wordt. Immers er zijn tal van andere bedrijven die nood hebben aan grotere oppervlakten en die nochtans niet kunnen genieten van de fiscale gunstmaatregel zoals voorzien voor agrarische bedrijven. De geïntimeerde toont op manifeste wijze aan dat de grondwettelijke principes van gelijkheid en niet discriminatie werden geschonden.”

(Gent, 25.9.2012, LRB, 2012, afd. 4, 51)

Deze zienswijze van het Gentse hof werd door het Hof van Cassatie NIET bijgetreden.

Het belasten van landbouwexploitatie op dezelfde wijze als de overige bedrijven zou kunnen leiden tot een niet meer te rechtvaardigen distorsies in de fiscale lasten ten nadele van landbouwbedrijven. Tot die slotsom kwam het Hof van Beroep te Gent in haar arrest van 2.10.2018.

(zie Gent, 2.10.2018, LRB, 2018, afl. 4, 35 – aanleggende partij was een partij die zonnepanelen had geplaatst – energieverwerking uit hernieuwbare bronnen)

Zeer recent oordeelde het Hof van Beroep te Gent m.b.t. het provinciaal belastingreglement Oost-Vlaanderen met arrest van 02.06.2020, aangaande de aangevoerde onwettigheid m.b.t. de verschillende behandeling van de categorie agrarische bedrijven t.a.v. de categorie fotonvoltaïsche bedrijven, o.m. het volgende:

“In de overwegingen in de preambule van het provincieraadsbesluit staat (onder andere) :

Het is budgettair noodzakelijk een belasting te heffen die toelaat de uitgaven van de provincie in het algemeen te financieren (de verplichte en de facultatieve uitgaven).

Een algemene en evenwichtige spreiding van de belastingdruk wordt nagestreefd over meer dan zeshonderdduizend belastingplichtigen.

De belastbare grondslag moet eenvoudig meetbaar en controleerbaar zijn en bestaat derhalve uit de totale gebouwde en/of ongebouwde oppervlakte van het goed waarop de woning (gezinnen) of de vestiging (bedrijven) zich bevindt en die door de belastingplichtige wordt gebruikt of tot gebruik wordt voorbehouden.

Het oppervlaktecriterium met een daaraan gekoppelde gedifferentieerde tariefstructuur laat op adequate wijze toe om bij benadering en in overeenstemming met het beginsel van de verdelende rechtvaardigheid, de belasting vast te stellen.

Het oppervlaktecriterium wordt als berekeningsbasis redelijk en objectief beschouwd ten einde de algemene provinciebelasting te berekenen.

De belasting beoogt belastingplichtigen met verschillende toestanden en die verscheidenheid noodzakelijkerwijs moet opgevangen worden in vereenvoudigde categorieën. De normen van een belasting kunnen niet worden aangepast naargelang de eigenheid van elk individueel geval. Er kan niet voor alle mogelijke soorten gezinnen en bedrijven (elk met hun eigen en meest uiteenlopende kenmerken) worden voorzien in een specifieke belastingregeling.

Verschillen in financiële draagkracht en/of economische rentabiliteit maken redelijk verantwoorde differentiatiecriteria uit voor de toepassing van het belastingreglement en het verschil in tarifiering.

Categorieën van bedrijven die door hun aard de grond (bodem) als natuurlijk productiemiddel of voor specifieke openlucht recreatieve beroeps- en

bedrijfsdoeleinden aanwenden en die in vergelijking met andere categorieën een lager rendement per vierkante meter oppervlakte hebben, hebben een uitzonderlijke nood aan grotere oppervlakten om een economisch leefbare (rendabele) exploitatie te kunnen realiseren. De tariefstructuur komt tegemoet aan de doelstelling van een evenwichtige spreiding in functie van de financiële draagkracht daar voor deze categorieën van belastingplichtigen aangepaste tarieven te voorzien, die in overeenstemming kunnen worden beschouwd met hun financiële draagkracht.

Het is verder manifest dat het rendement van landbouwgronden per oppervlakte-eenheid normaal aanzienlijk lager ligt dan dergelijk rendement voor andere bedrijven, en dat landbouwbedrijven dienen te beschikken over grote oppervlakten. Het belasten van de landbouwexploitaties op dezelfde wijze als de overige bedrijven zou in dit kader leiden tot niet meer te rechtvaardigen distorsies in de fiscale lasten ten nadele van de landbouwbedrijven. Nogmaals moet gewezen worden op de noodzaak tot vereenvoudiging, wat het niet mogelijk maakt voor elk bedrijf concreet na te gaan wat de concrete noden zijn (wat nochtans de invalshoek is van de appellante), bvb. qua oppervlakte en in een daaraan aangepaste tarifiering te voorzien. Wat de specifieke groep van landbouwbedrijven betreft, kan wel op eenvoudige wijze in een differentiatie worden voorzien ten opzichte van andere bedrijven, nu het beperkt rendement per oppervlakte-eenheid en de nood aan grote oppervlakten een normaal en algemeen gekend kenmerk is van deze groep bedrijven in vergelijking met andere bedrijven (zie ook verder nog).

De appellante kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de financiële draagkracht van een belastingplichtige geen verantwoord criterium is van differentiatie qua omvang van de belasting. Dergelijke financiële draagkracht als criterium nemen is juist wel een verantwoord differentiatiecriterium en wordt algemeen in een geciviliseerde maatschappij beschouwd als rechtvaardig en moreel verantwoord.

Zoals de geïntimeerde terecht aanvoert, moet de appellante hoe dan ook aantonen dat ze door het betreffende belastingreglement gediscrimineerd wordt, in het bijzonder dat zij deel zou uitmaken van een categorie die op gelijke gronden de toepassing van het verminderd tarief zou kunnen eisen (vgl. Cass. 3 september 2015, TFR 2016, nr. 494, 92, noot M. DE JONCKHEERE). Zoals vermeld, zijn de gronden of redenen waarom werd voorzien in een verminderd tarief voor agrarische- en openluchtrecreatieve bedrijven de volgende :

- agrarische bedrijven en openluchtrecreatieve bedrijven hebben, gelet op de eigenheid van hun activiteit, een uitzonderlijke nood aan grotere oppervlakten om een economisch leefbare (rendabele) exploitatie te kunnen realiseren ;

- agrarische bedrijven en openluchtrecreatieve bedrijven hebben, in vergelijking tot andere categorieën van bedrijven, ook een lager rendement per vierkante meter.

Opdat appellante zich op een schending van het gelijkheidsbeginsel zou kunnen beroepen, moet zij dus aantonen dat : (i) ook zij een uitzonderlijke nood heeft aan grotere oppervlakten om een economisch leefbare (rendabele) exploitatie te kunnen uitbaten, en (ii) dat ook zij, net zoals agrarische en openluchtrecreatieve bedrijven, een lager rendement heeft per vierkante meter oppervlakte.

De appellante toont evenwel niet aan dat zij behoort tot een categorie die op deze gronden de toepassing van het verlaagd tarief zou kunnen eisen."

(Gent, 2 juni 2020, inzake Solux Invest CVBA / Provincie Oost-Vlaanderen, onuitgegeven)

Volledigheidshalve moet gewezen worden op de rechtspraak die de differentiatie verwerpt.

Het arrest van 23.10.2018 van het Hof van Beroep te Antwerpen is daarvan het recentste voorbeeld. Hiertegen werd cassatieberoep aangetekend.

2.2. Openluchtrecreatieve bedrijven

M.b.t. de beoordeling van eventuele discriminatie tussen openluchtrecreatieve bedrijven die een verlaagd tarief genieten en andere belastingplichtigen, kan verwezen worden naar de omzendbrief 10.06.2011, coördinatie van de onderrichtingen aan de gemeentefiscaliteit (opgeheven op 15.2.2019 met ingang van 12.3.2019) waarin o.m. onder punt 3.21 "kamperen en bedrijfsbelasting" uitdrukkelijk wordt voorzien dat "aangezien kamperen een sociale vorm van recreatie is, de aanslagvoeten gematigd moeten blijven".

Het recente arrest van 02.10.2018, uitgesproken door het Hof van Beroep te Gent, motiveert de redelijkheid van de differentiatie als volgt :

"Voor wat openlucht recreatieve bedrijven betreft, dienen dezelfde opmerkingen te worden gemaakt als voor agrarische bedrijven. Hun uitbating veronderstelt normaal en algemeen gekend een grote oppervlakte met weinig rendement."

(Gent, 2.10.2018, LRB, 2018, afd. 4, 35)

Het betreft het belastingreglement van de provincie Oost-Vlaanderen.

D. De onderbouwing van het belastingreglement

1. Vooreerst volgt een analyse over het feit of de differentiatie in tarifiering en berekening voor agrarische en openluchtrecreatieve bedrijven al dan niet nog steeds op de feiten is geënt, zodat rekening houdende met het bovenvermelde de differentiatie kan worden weerhouden:

Op basis van de studie 'Kerncijfers Landbouw 2018' van Statbel, het Belgisch statistiekbureau van de Federale Overheid, blijkt dat een Vlaams landbouwbedrijf in 2017 beschikt over een gemiddelde oppervlakte van 26,4 hectare (cf. pagina 10).

https://statbel.fgov.be/sites/default/files/files/documents/landbouw/NL_Kerncijfers_%20landbouw_2018_web.pdf

In totaal zijn er op ongeveer 3630 land- en tuinbouwbedrijven in de provincie Antwerpen.

Deze land- en tuinbouwbedrijven hebben tezamen ongeveer 95.000 ha in gebruik.

De oppervlakte van de provincie Antwerpen bedraagt 2.876 km² (oftewel 287.600 ha). In 2018 kende dus 33,3% van de oppervlakte van de provincie Antwerpen een landbouwgebruik, oftewel 1/3de van de oppervlakte van de provincie.

<https://www.provincieantwerpen.be/aanbod/dese/dlp/land--en-tuinbouwbeleid-/landbouw-in-cijfers.html>

Inmiddels werd eveneens de studie 'Kerncijfers Landbouw 2019' opgesteld: in 2018 is de gemiddelde oppervlakte van een Vlaams Landbouwbedrijf zelfs gestegen naar 26,6 ha of 266.000 m² (cf. pagina 8):

https://statbel.fgov.be/sites/default/files/files/documents/landbouw/NL_kerncijfers_landbouw_2019_web.pdf

In 2019 is de gemiddelde oppervlakte van een Vlaams Landbouwbedrijf nog verder gestegen naar 26,7ha of 267.000 m² ('Kerncijfers Landbouw 2020' van Statbel, p. 4-10):

https://statbel.fgov.be/sites/default/files/files/documents/landbouw/NL_kerncijfers_landbouw_2020_v11_met_cover_voor_web.pdf

Bedrijven uit andere sectoren hebben gemiddeld geen 267.000 m² nodig om economisch leefbaar te zijn.

Verder geldt voor de agrarische sector dat het volledige beleid Europees bepaald wordt. Landbouw is ook de enige sector waarvoor dit geldt.

Bron: https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/cap-glance_nl

Het gemeenschappelijk landbouwbeleid van de EU (GLB), vormt een partnerschap, enerzijds tussen landbouw en samenleving en anderzijds tussen Europa en de Europese landbouwers. Het moet:

- landbouwers ondersteunen, de landbouwproductiviteit verbeteren en voor een stabiele voorziening van betaalbare levensmiddelen zorgen;
- de EU-landbouwers een redelijk inkomen garanderen;
- het klimaat beschermen en het duurzaam beheer van natuurlijke hulpbronnen bevorderen;
- plattelandsgebieden en landschappen in de hele EU in stand houden;
- de plattelandseconomie levensvatbaar houden door de werkgelegenheid in de landbouw, agrovoedingsindustrie en aanverwante sectoren te stimuleren.

Landbouwers krijgen, als enige sector, inkomenssteun van Europa omwille van zeer sectorspecifieke redenen.

De agrarische sector verschilt van andere sectoren omdat onder meer de volgende bijzondere omstandigheden van toepassing zijn:

- Ondanks het belang van de voedselproductie ligt het inkomen van boeren ongeveer 40% lager dan buiten de landbouwsector.
- Landbouw is sterker afhankelijk van weer en klimaat dan de meeste andere sectoren.
- Er is een onvermijdelijk tijdsverschil tussen de vraag van de consument en de mogelijkheid van boeren om daaraan te voldoen, want meer tarwe aanbouwen of meer melk produceren gaat niet van de ene dag op de andere.

Boeren moeten niet alleen kosteneffectief produceren, zij moeten ook op een duurzame en milieuvriendelijke manier werken en onze bodem en de biodiversiteit in stand houden.

Bedrijfsonzekerheden en de milieueffecten van de landbouw rechtvaardigen de belangrijke rol die de overheid speelt voor onze boeren.

Volgens de website over het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid van de EU ligt het inkomen in de agrarische sector dus ongeveer 40 % lager dan dat van sectoren buiten de agrarische sector.

Ook het departement Landbouw en Visserij van de Vlaamse Overheid houdt studies en statistieken bij. Deze kunnen geraadpleegd worden op de volgende website: <https://lv.vlaanderen.be/nl/voorlichting-info/publicaties-cijfers/landbouwcijfers>

Uit het sectoroverzicht van de landbouw – in de categorie economische kenmerken - blijkt dat het gemiddelde familiale arbeidsinkomen per voltijdse familiale arbeidskracht 27.457 EUR bedroeg in 2016.

Op basis van de zeer specifieke ratio die achterliggend is aan het Europese Landbouwbeleid en die enkel van toepassing is op de agrarische sector, omwille van het feit dat het behoud van voedselproductie in Europa levensnoodzakelijk is, omwille van het geringe inkomen van agrarische bedrijven, en hun uitzonderlijke nood aan grote oppervlakten om een economisch leefbare rendabele exploitatie te genereren, is het aangewezen om afwijkende tarieven en een afwijkende tariefstructuur voor agrarische bedrijven te behouden.

Als agrarische bedrijven aan gemiddeld 267.000 m² zouden worden belast aan tarieven van 'gewone' bedrijven, zouden zij voor 2020 gemiddeld 27.588 EUR aan provinciebelasting moeten betalen. Als de provincie de agrarische sector aan zodanig hoge tarieven zou gaan belasten, zou dat betekenen dat het merendeel van de sector op een jaar tijd failliet zou gaan.

Dit kan uiteraard niet de bedoeling zijn van een algemene provinciebelasting waarvan het de bedoeling is dat de belastingdruk algemeen en evenwichtig wordt gespreid over de belastingplichtigen.

Hetzelfde geldt voor de openluchtrecreatieve bedrijven. Hun uitbating veronderstelt normaal en algemeen gekend een grote oppervlakte met weinig rendement, zoals het Hof van Beroep te Gent beaamt. Ook omwille van het maatschappelijk belang van de openlucht recreatie, maar ook omwille van de functie van de bedrijfsactiviteit als een sociale vorm van recreatie, de noodzaak van een brede toegankelijkheid, en hun bijdrage tot het algemeen welzijn, moet een lage financiële toegankelijkheidsdrempel worden nagestreefd. Openlucht recreatie komt werkelijk iedereen ten goede en dit terwijl de financiële marges in deze sector beperkt zijn en er nood is aan zeer grote oppervlakten om een economisch leefbare rendabele exploitatie te kunnen realiseren. Een gedifferentieerde behandeling door een gematigd tarief is dus redelijk verantwoord.

Als in de aanhef van het belastingreglement provinciebelasting op de bedrijven wordt verwezen naar een lagere 'tariefstructuur' of 'tarifiering', dient dit voor agrarische bedrijven gelezen te worden als betrekking te hebben op zowel de tarieven zelf als de wijze waarop de berekening gebeurt.

Het hebben van lagere tarieven en/of een andere tariefstructuur/berekening voor agrarische en openluchtrecreatieve bedrijven is dus juist noodzakelijk om de toets van het gelijkheidsbeginsel te kunnen doorstaan.

In feite is het niet meer dan algemeen gezond verstand dat voor de agrarische en openluchtrecreatieve bedrijven lagere tarieven en/of tariefstructuren gehanteerd worden.

Verder beoogt de belasting een diversiteit aan belastingplichtigen waarvan de verscheidenheid redelijkerwijze dient te worden opgevangen in vereenvoudigde categorieën.

De normen van de belasting kunnen niet worden aangepast naargelang de eigenheid van elk individueel geval.

Er kan niet voor elk soort bedrijf met de meest uiteenlopende kenmerken worden voorzien in een specifieke belastingregeling.

Aan dit verslag worden in bijlage toegevoegd: Studie Kerncijfers Landbouw 2020, Studie Kerncijfers Landbouw 2019, Studie Kerncijfers Landbouw 2018, gedeeltelijke

weergave van de website Europees Landbouwbeleid (printscreens per 01.04.2020), sectorbarometer tuin- en landbouw dd.01.02.2020 van het departement Landbouw & Visserij van de Vlaamse Overheid, gedeeltelijke weergave van de website van de provincie Antwerpen, landbouw- en plattelandsbeleid (printscreen per 28.09.2020).

2. Overeenkomstig artikel 2 van het belastingreglement is elke belastingplichtige de belasting verschuldigd per afzonderlijke vestiging hoe ook genoemd, die door hem/haar wordt gebruikt of tot gebruik wordt voorbehouden en op het grondgebied van de provincie Antwerpen gelegen is.

Een belastbare vestiging is elke oppervlakte die voor beroeps- of bedrijfsdoeleinden is bestemd of in het kader van beroeps- of bedrijfsdoeleinden wordt gebruikt, tot gebruik is voorbehouden of bijdraagt tot de realisatie/ uitvoering van de beroeps- en bedrijfsdoeleinden.

Onder 'gebruik' moet elke vorm van gebruik worden verstaan, met inbegrip van onder meer het gebruik als (toegangs)weg, parking, plantsoen, grasstrook, groenzone, vijver, sportterrein, laad-, los- of stortplaats, opslag- of overslagruimte, bufferzone, weiland, conciërgewoning.

Om belastbaar te zijn, volstaat het dat een oppervlakte eventueel (nog) kan gebruikt worden, ook al wordt deze oppervlakte op 1 januari van het aanslagjaar niet effectief gebruikt (vb. braakliggende of woeste gronden, improductieve oppervlakte, oppervlakte zonder economisch rendabel nut of gebruik).

Er wordt ten onrechte gesteld dat de oppervlakte die niet wordt gebruikt of die niet rendabel is, niet in rekening mag gebracht worden voor het berekenen van de verschuldigde provinciebelasting.

De provincies hebben, krachtens artikel 170 § 4 van de Grondwet fiscale autonomie. Dit houdt in dat zij in beginsel vrij kunnen kiezen waarop en op welke wijze ze de belastingen wensen te vestigen. Hierdoor hebbend de provincies de beleidsvrijheid om vrij de belastbare materie te bepalen, d.w.z. dat ze vrij bepalen welke feiten, toestanden, zaken of handelingen aan een provinciale belasting worden onderworpen. De provincie bepaalt vrij de belastbare grondslag, d.w.z. de elementen die de grondslag uitmaken waarop de belasting wordt berekend, en bepalen vrij het belastingtarief, d.w.z. de hoogte en de wijze van de berekening van de belasting.

De bepaling/ omschrijving van de oppervlakte die de belastbare grondslag uitmaakt, is een opportuniteitskwestie die verband houdt met de grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie van de Provincie. De belastbare grondslag, zijnde de oppervlakte die als uitgangspunt wordt genomen voor de berekening van de belasting, is redelijk, duidelijk, correct en concreet.

Noch het Grondwettelijk Hof, noch het Hof van Cassatie, noch de Raad van State zien problemen in de toepassing van het oppervlaktecriterium als berekeningsbasis.

(GwH, 15.9.2004, nr. 151/2004 ; Cass., 16.9.2009, T.Gem., 2010, 168; RvS, 27.6.2006, nr. 160.599-Twins)

"De gebruikte oppervlakte is een redelijke indicatie voor een algemene heffing op bedrijven. Het criterium van de oppervlakte is objectief, maakt een vlotte aanslag mogelijk en staat in directe verhouding tot de approximatieve bijdragecapaciteit van de belastingplichtige ..."

(Antwerpen, 23 juni 2020, VHS Europe / Provincie Antwerpen, onuitgegeven)

"De oppervlakte van een bedrijf als berekeningscriterium van de belasting is aanvaardbaar en maakt in het licht van de aard en het doel van de belasting – algemene financiële toestand van de gemeente- een pertinent criterium uit."

(L. De Meyere, Belasting op economische activiteit, LRB 2019-2? BLZ; 19)

Ook de bepaling/omschrijving van wat moet verstaan worden onder "gebruik" behoort tot de fiscale autonomie van de Provincie.

De provinciebelasting op de bedrijven dient in essentie een eenvoudige belasting te zijn, wat inhoudt dat het een belasting moet zijn die eenvoudig te heffen en te controleren is. Verder dienen de administratieve verplichtingen tot het absolute minimum te worden beperkt, om de belastingheffing zo efficiënt en rendabel mogelijk te houden.

(zie o.m. Gent, 2.10.2019, Solux Invest / Provincie Oost-Vlaanderen ; Gent, 2.6.2020, Solux Invest / Provincie Oost-Vlaanderen ; Antwerpen, 23.6.2020, VHS Europe / Provincie Antwerpen).

De Provincie heeft steeds de gehele perceeloppervlakte (uiteraard voor zover beroepsmatig en niet privé) in aanmerking genomen voor de berekening van de belasting. Dit o.m. om reden dat dit de eenvoudigste manier is om de belasting te heffen en te controleren.

Deze oppervlakten zijn een aanvaardbare aanduiding van het rendement van de belaste vestigingen van de betrokken bedrijven dan wel van de financiële mogelijkheden van de bedrijven. Alzo wordt rekening gehouden met de financiële draagkracht en/of de economische rentabiliteit en op die wijze met de financiële mogelijkheden van de belastingplichtigen. Zo wordt een "algemene en evenwichtige spreiding van de belastingdruk" bereikt en een doelstelling vermeld in de aanhef van het belastingreglement, nagestreefd.

Het feit, dat in het belastingreglement voorzien is dat ook de tot gebruik voorbehouden oppervlakten in aanmerking worden genomen voor het vaststellen van de belastbare basis, houdt in dat aldus ook rekening gehouden wordt met de financiële draagkracht, waarvan de oppervlakte van de belaste vestiging een objectieve en in redelijkheid aanvaardbare indicatie is.

Als de belasting volgens oppervlakte inhoudt dat een vereenvoudiging doorgevoerd wordt, omdat het rendement voor elk bedrijf in functie van de oppervlakte meestal verschilt, is dergelijke vereenvoudiging noodzakelijk en dus gerechtvaardigd voor de noden van de belasting, omdat het op die wijze de provincie mogelijk maakt om een criterium te voorzien dat op veel mogelijke en uiteenlopende situaties toepasbaar is, en het onbegonnen werk zou om voor elke concrete verschillende situatie in een verschillende regeling te voorzien.

Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de provincie niet anders kan dan op vereenvoudigde wijze criteria in aanmerking te nemen met het oog op de belasting.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat de provincie niet over officiële informatiebronnen beschikt die up-to-date informatie bevatten om te weten te komen hoe een oppervlakte precies is onderverdeeld in bebouwd, onbebouwd, economisch rendabel, economisch niet rendabel etc. Elk dossier zou apart bestudeerd moeten worden, wil de provincie enige controle houden, wat afbreuk zou doen aan de vereiste om in essentie een eenvoudige belasting te heffen en te kunnen controleren met een minimale administratieve last.

Het kadaster kan maar beschouwd worden als een zeer gedeeltelijke gegevensbron. De gegevens die het kadaster ter beschikking stelt aan de provincie zijn +- 1 tot

1,5 jaar oud. Bovendien worden in deze bron enkel eigendom en andere zakelijke rechten zoals opstal opgenomen en zijn er geen gegevens voorhanden omtrent huur, gebruik van vestigingen,... en niet de concrete aanwending / economisch gebruik / ... van elk onderdeel van een perceel.

Door steeds de gehele perceeloppervlakte in aanmerking te nemen voor de belasting, worden bovendien alle belastingplichtigen op deze manier en dus op een gelijke manier behandeld.

Het is ook een manier om de tarieven laag te houden en niet te verhogen.

Indien de provincie een verschil in bebouwde en onbebouwde oppervlakte of een onderscheid naargelang de oppervlakte al dan niet, en in welke mate, een specifiek genererend rendement heeft voor de onderneming of een onderscheid maakt naargelang een deel van een perceel bijdraagt aan een welbepaalde activiteit van de onderneming, zal elke belastingplichtige aangifte moeten doen van de oppervlakte van zijn vestiging en moeten vermelden onder welke gebruikscategorieën (onderdelen van) de oppervlakten precies vallen, wat een moeilijke en bijna niet te controleren aangifte zou inhouden.

Dit zou een grote administratieve last leggen bij de belastingplichtigen, nu de provincie niet langer zou kunnen werken met voorstellen van aangifte die door belastingplichtigen enkel moeten worden teruggestuurd wanneer er iets gewijzigd is of niet correct wordt vermeld in de aangifte.

Als elke belastingplichtige aangifte zou moeten doen, zou dit op zich reeds tegenstrijdig zijn met het feit dat bij de provinciebelasting op de bedrijven de administratieve verplichtingen tot een absoluut minimum dienen te worden beperkt.

Het departement Financiën zou normalerwijze dan ook meer dan 180.000 aangiften ontvangen, hetgeen vrijwel onmogelijk is om verwerkt te krijgen. De tijdige inkohiering zou hiermee in het gedrang komen.

Bovendien kunnen de budgettaire gevolgen van het invoeren van dergelijke nieuwe categorieën moeilijk op voorhand worden ingeschat.

Dit alles terwijl een algemene provinciebelasting op bedrijven voor de provincie Antwerpen budgettair noodzakelijk is om de uitgaven, zowel de verplichte als de facultatieve, te dekken.

Teneinde de financiële gevolgen in te dijken, zouden de belastingtarieven hoogstwaarschijnlijk moeten worden verhoogd, hetgeen niet gunstig is voor belastingplichtigen en bovendien volstrekt niet in lijn ligt met het bestuursakkoord 2019 – 2024 van de provincie Antwerpen waarin wordt bepaald dat de belastingtarieven deze legislatuur niet zullen worden verhoogd, met uitzondering van de jaarlijkse indexatie.

Bovendien zou de opsplitsing in nieuwe en bijkomende categorieën oppervlakten ongetwijfeld ontelbare nieuwe betwistingen doen rijzen met belastingplichtigen, daar waar de categorieën momenteel eenvoudig en duidelijk zijn voor eenieder.

Evenmin kan de zienswijze worden gevolgd dat voor de berekening van de belasting, enkel rekening zou kunnen worden gehouden met gronden die effectief worden gebruikt.

Zoals hoger reeds gesteld, behoort het tot de fiscale autonomie om de berekening van de belasting te bepalen.

De rechtspraak aanvaardt dat ook niet effectief gebruikte gronden in aanmerking kunnen worden genomen voor de berekening van de belastbare grondslag voor een algemene bedrijfsbelasting.

In het arrest van 29.5.2012 heeft het Hof van Beroep te Antwerpen zich uitgesproken over de wettigheid van een gemeentelijk belastingreglement van de gemeente Rumst, waarin de belastbare grondslag de oppervlakte van het bedrijf was. Uit het belastingreglement volgt dat de grondoppervlakten belastbaar zijn wanneer zij tot het bedrijfscomplex behoren, ook al zijn ze niet bebouwd en ook al zijn ze niet economisch productief voor het bedrijf, o.a. omwille van hun ligging in een al dan niet opgelegde groene zone of bij gebrek aan een exploitatievergunning of een milieuvergunning voor een deel van de belaste oppervlakte.

(Antwerpen, 29.5.2012, LRB, 2012, afl. 2-3, pag. 103 (samenvatting De Jonckheere))

Het Hof van Beroep te Antwerpen stelde m.b.t. de provinciale bedrijfsbelasting van de provincie Antwerpen in een arrest van 27.11.2018 m.b.t. de "vrije zone" o.m. dat op basis van de ruime bewoordingen van het reglement een vrije zone wel degelijk deel uitmaakt van de oppervlakte van een vestiging, ook als wordt ze niet effectief gebruikt.

(Antwerpen, 27.11.2018, inzake Peter Bax / Provincie Antwerpen, onuitgegeven)

De belasting, waarvan het bedrag is bepaald in functie van het aantal m² oppervlakte, die door de belastingplichtige voor bedrijfsdoeleinden wordt gebruikt of tot zijn gebruik wordt voorbehouden, is niet disproportioneel t.o.v. het doel, te weten de vereenvoudiging en rationalisatie van het fiscaal beleid om een algemene en redelijke spreiding van de belastingdruk over bedrijven tot stand te brengen. Er bestaat een redelijk verband van evenredigheid tussen de opgelegde belasting en het beoogde doel, zodat het proportionaliteitsbeginsel wordt nagekomen.

E. Conclusie

Omwille van onder meer al voornoemde redenen, dewelke hiervoor beknopt werden weergegeven, en alle andere redenen dewelke naar aanleiding van de hangende gerechtelijke procedures verder zouden worden uitgewerkt, alsook alle redenen die blijken uit de administratieve dossiers bij de opmaak van de belastingreglementen provinciebelasting op de bedrijven doorheen de jaren, wordt het volgende belastingreglement provinciebelasting op de bedrijven 2021 ter goedkeuring voorgelegd aan de provincieraad, waarvan de verdere onderbouwing onder meer in dit verslag kan worden teruggevonden:

Voor het behoud van het evenwicht van het provinciaal budget wordt voor 2021 een provinciebelasting op de bedrijven ingevoerd.

De provincieraad van Antwerpen,

Overwegende dat op 31 december 2020 de heffingsduur verstrijkt van de verordening betreffende de heffing van de provinciebelasting op de bedrijven, goedgekeurd bij raadsbesluit van 23 april 2020;

Gelet op de artikelen 41, 162 en 170 van de gecoördineerde grondwet van 17 februari 1994 en de artikelen 42, 43 §2, 15°, 144 en 180 van het provinciedecreet van 9 december 2005;

Gelet op artikel 16 van de gewone wet van 9 augustus 1980, houdende de hervorming van de instellingen, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1982;

Gelet op het decreet van 30 mei 2008 betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen;

Overwegende dat een belasting budgettair noodzakelijk is met als doel de uitgaven van de provincie te dekken, zowel de verplichte als de facultatieve;

Overwegende dat de provincie een beleid nastreeft met volgende kenmerken:

- I. een eenvoudige belasting waarvan de heffing efficiënt en rendabel is;
- II. een algemene en evenwichtige spreiding van de belastingdruk over de meer dan honderdzeventigduizend belastingplichtigen;
- III. een belasting die eenvoudig te controleren is;
- IV. een belasting waarbij de administratieve verplichtingen tot het absolute minimum worden beperkt met vanzelfsprekend de inachtneming van de vigerende regelgeving, en waarbij de klantgerichte dossierbehandeling, gekoppeld aan de gelijke behandeling van alle belastingplichtigen, als speciaal aandachtspunt geldt;

Overwegende dat het belastbaar feit bestaat uit elke vestiging die op het grondgebied van de provincie Antwerpen is gelegen en die door het bedrijf wordt gebruikt of tot gebruik wordt voorbehouden;

Overwegende dat de belasting gebaseerd is op een eenvoudig meetbare belastbare grondslag, namelijk de oppervlakte die bedrijven (natuurlijke personen met een zelfstandige beroepswerkzaamheid en rechtspersonen met winstoogmerk) gebruiken of ter beschikking hebben;

Het oppervlaktecriterium wordt als redelijk en objectief beschouwd teneinde de provinciebelasting op de bedrijven te berekenen;

Overwegende dat deze belasting een bijdrage van bedrijven beoogt in de algemene bestuurlijke uitgaven van de provincie en dat de verscheidenheid in tarifiering rekening houdt met het verschil in invloed van de belastingplichtigen op deze provinciale uitgaven, onder meer wat betreft infrastructuur en algemene dienstverlening;

De belasting beoogt een diversiteit aan belastingplichtigen waarvan de verscheidenheid redelijkerwijze dient te worden opgevangen in vereenvoudigde categorieën. De normen van een belasting kunnen niet worden aangepast naargelang de eigenheid van elk individueel geval. Er kan niet voor elk soort bedrijf met de eigen en meest uiteenlopende kenmerken worden voorzien in een specifieke belastingregeling;

Verschillen inzake financiële draagkracht en/of economische rentabiliteit van categorieën van belastingplichtigen maken redelijk verantwoorde differentiatiecriteria uit voor de toepassing van het belastingreglement en het verschil in tarifiering;

Overwegende dat het heffen van minimumbelastingen gerechtvaardigd is doordat mag aangenomen worden dat de voorziene minimumbedragen van die aard zijn dat ze binnen ieders draagkracht liggen;

Overwegende dat de belastingtarieven jaarlijks worden aangepast aan de indexevolutie. Zo bedraagt bijvoorbeeld de minimumbelasting voor bedrijven voor 2021 101 EUR, de voorgaande jaren bedroeg dit tarief 100 EUR (2020), 98 EUR (2019), 96 EUR (2018), 94 EUR (2017), 92 EUR (2016), 93 EUR (2015), 92 EUR (2014), etc.;

Overwegende dat bedrijven aldus op een evenwichtige manier bijdragen tot de financiering van het provinciaal beleid;

Categorieën van bedrijven die door hun aard de grond (bodem) als natuurlijk productiemiddel of voor specifieke openlucht recreatieve beroeps- of bedrijfsdoeleinden aanwenden en die in vergelijking met andere categorieën een lager rendement genereren per m² oppervlakte, hebben een uitzonderlijke nood aan grotere oppervlakten om een economisch leefbare (rendabele) exploitatie te kunnen realiseren. De financiële draagkracht van de belastingplichtige en/of economische rentabiliteit kan een verantwoord criterium zijn voor de differentiatie qua omvang van de belasting;

Een verminderd tarief en/of tariefstructuur is verantwoord voor agrarische bedrijven en openlucht recreatieve bedrijven.

Uit studies blijkt dat het inkomen van de agrarische sector aanzienlijk lager is en dat deze sector nood heeft aan grotere oppervlakten om een economische leefbare rendabele exploitatie te kunnen realiseren.

Op basis van de zeer specifieke ratio die achterliggend is aan het Europese Landbouwbeleid en die enkel van toepassing is op de agrarische sector, omwille van het feit dat het behoud van voedselproductie in Europa levensnoodzakelijk is, omwille van het geringe inkomen van agrarische bedrijven, en hun uitzonderlijke nood aan grote oppervlakten om een economisch leefbare rendabele exploitatie te genereren, is het aangewezen om afwijkende tarieven en een afwijkende tariefstructuur voor agrarische bedrijven te behouden.

Overwegende dat o.m. om deze redenen een gedifferentieerde behandeling van agrarische bedrijven dan ook t.a.v. de provinciebelasting op de bedrijven redelijk verantwoord is;

Gelet op het maatschappelijk belang van de openlucht recreatie, maar ook de functie van de bedrijfsactiviteit als een sociale vorm van recreatie, de noodzaak van een brede toegankelijkheid, en hun bijdrage tot het algemeen welzijn, moet een lage financiële toegankelijkheidsdrempel worden nagestreefd. Openlucht recreatie komt iedereen ten goede terwijl de financiële marges in deze sector beperkt zijn en nood is aan zeer grote oppervlakten om een economisch leefbare rendabele exploitatie te kunnen realiseren. Een gedifferentieerde behandeling door een gematigd tarief is redelijk verantwoord;

Door voor deze categorieën van belastingplichtigen in aangepaste tarieven en/of tariefstructuur te voorzien, wordt eveneens tegemoetgekomen aan de doelstelling van een evenwichtige spreiding in functie van financiële draagkracht en/of economische rentabiliteit van categorieën van belastingplichtigen;

Op voorstel van de deputatie,

BESLUIT:

Artikel 1:

Voor het aanslagjaar 2021 wordt door de provincie Antwerpen een provinciebelasting op de bedrijven geheven.

De belasting wordt gevorderd van:

- A.** elke natuurlijke persoon die in hoofd- of bijberoep een zelfstandige beroepswerkzaamheid uitoefent of die een of meerdere daden heeft gesteld die de uitoefening van een zelfstandige beroepswerkzaamheid toelaten, kunnen toelaten of doen vermoeden en die op 1 januari 2021, op het grondgebied van de provincie Antwerpen, een of meerdere vestigingen heeft, gebruikt voor de uitoefening van de zelfstandige

beroepswerkzaamheid of voorbehouden tot het gebruik voor de (mogelijke) uitoefening van de (een) zelfstandige beroepswerkzaamheid;

De natuurlijke persoon die uit hoofde van zijn zelfstandige beroepswerkzaamheid uitsluitend optreedt als werkend vennoot of als bestuurder in een overeenkomstig de provinciebelasting op de bedrijven belastbare vennootschap wordt niet als belastingplichtig beschouwd in de zin van art. 1, §1, eerste lid van dit reglement;

- B.** elke rechtspersoon naar Belgisch of buitenlands recht onderworpen aan de vennootschapsbelasting, inclusief de rechtspersoon die in vereffening is gesteld, en die op 1 januari 2021 op het grondgebied van de provincie Antwerpen een of meerdere vestigingen heeft, door voornoemde rechtspersoon gebruikt of tot zijn gebruik voorbehouden;

De rechtspersonen vermeld in de artikelen 180 tot en met 182 van het wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 zijn niet belastingplichtig in de zin van art. 1, §2, eerste lid van dit reglement.

- C.** elke rechtspersoon naar Belgisch of buitenlands recht die een winsttoegmerk heeft, maar niet onderworpen is aan de vennootschapsbelasting, inclusief de rechtspersoon die in vereffening is gesteld, en die op 1 januari 2021 op het grondgebied van de provincie Antwerpen een of meerdere vestigingen heeft, door voornoemde rechtspersoon gebruikt of tot zijn gebruik voorbehouden;

De rechtspersonen vermeld in de artikelen 180 tot en met 182 van het wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 zijn niet belastingplichtig in de zin van art. 1, §3, eerste lid van dit reglement.

Artikel 2:

Elke belastingplichtige is de belasting verschuldigd per afzonderlijke vestiging hoe ook genoemd, die door hem/haar wordt gebruikt of tot gebruik wordt voorbehouden en op het grondgebied van de provincie Antwerpen is gelegen.

Elke belastingplichtige, vermeld in artikel 1, wordt geacht over een belastbare vestiging te beschikken, waarvoor minstens de minimumbelasting verschuldigd is.

Een belastbare vestiging is elke oppervlakte die voor beroeps- of bedrijfsdoeleinden is bestemd of in het kader van beroeps- of bedrijfsdoeleinden wordt gebruikt, tot gebruik is voorbehouden of bijdraagt tot de realisatie/uitvoering van de beroeps- of bedrijfsdoeleinden.

Onder een oppervlakte wordt het volgende verstaan: elk (gedeelte van een) onroerend goed, elke lokaliteit of ruimte onder gelijk welke vorm en die individueel of collectief worden gebruikt of kunnen gebruikt worden, met inbegrip van de plaats of het adres waarop een maatschappelijke of administratieve zetel gevestigd is.

Onder "gebruik" moet elke vorm van gebruik worden verstaan, met inbegrip van onder meer het gebruik als (toegangs)weg, parking, plantsoen, grasstrook, groenzone, vijver, sportterrein, laad-, los- of stortplaats, opslag- of overslagruimte, bufferzone, weiland, conciërgewoning.

Om belastbaar te zijn, volstaat het dat een oppervlakte eventueel (nog) kan gebruikt worden, ook al wordt deze oppervlakte op 1 januari van het aanslagjaar niet effectief gebruikt (vb. braakliggende of woeste gronden, improductieve oppervlakte, oppervlakte zonder economisch rendabel nut of gebruik).

Aan elkaar grenzende oppervlakten worden als één vestiging beschouwd, op voorwaarde dat deze oppervlakten niet van elkaar gescheiden zijn door een openbare weg of een openbare waterloop. Twee of meer oppervlakten met elkaar verbonden door het bestaan van een wettelijk toegekende wegvergunning, worden beschouwd als één enkele vestiging.

Met wegvergunning wordt bedoeld: een vaste en duurzame constructie onder, op of boven de openbare weg en/of openbare waterloop (bv. tunnel, overbrugging).

Een belastingplichtige van wie de beroeps- of bedrijfsdoeleinden uitsluitend een ambulante karakter hebben, heeft een belastbare vestiging op het adres van zijn/haar in de provincie Antwerpen gelegen verblijfplaats (waar in het kader van de beroeps- of bedrijfsdoeleinden de opslag van goederen of materiaal, de voorbereiding, de planning, de organisatie, de administratieve ondersteuning of het beheer in de ruimste zin gebeuren of kunnen gebeuren).

Artikel 3:

De belasting wordt vastgesteld rekening houdend met de totale belastbare gebouwde en/of ongebouwde oppervlakte van het goed waarop de vestiging zich bevindt.

Voor de vaststelling van de belastbare gebouwde oppervlakte van het goed waarop de vestiging zich bevindt, wordt in voorkomend geval de oppervlakte gemeten van elk ondergrondse en bovengrondse bouwlaag met inbegrip van de buitenmuren, evenals van het gebruikte of tot gebruik aan te wenden dak, doch met uitsluiting van het gedeelte dat uitsluitend als woongelegenheden van de belastingplichtige – natuurlijke persoon – wordt gebruikt.

De dakoppervlakte is niet belastbaar onder de volgende voorwaarden die gelijktijdig dienen vervuld te zijn : het dak is niet bereikbaar voor externen én de belastingplichtige heeft op dezelfde vestiging een oppervlakte ter beschikking voor minstens de dakoppervlakte.

De oppervlakte die gemeenschappelijk door meerdere belastingplichtigen gebruikt wordt of ter beschikking is, wordt in hoofde van iedere belastingplichtige belast pro rata van de door hem/haar exclusief gebruikte of ter beschikking zijnde gebouwde en ongebouwde oppervlakten.

Indien de gemeenschappelijke oppervlakte eveneens gebruikt wordt door, of ter beschikking is van niet-belastingplichtigen, dan wordt bij de vaststelling van de belastbare oppervlakte het gedeelte van de gemeenschappelijke oppervlakte dat pro rata kan worden toegewezen aan niet-belastingplichtigen in mindering gebracht.

Artikel 4:

4.1. Elke belastingplichtige, vermeld in artikel 1, moet per afzonderlijke vestiging aangifte doen. Het provinciebestuur van Antwerpen stelt aangifteformulieren ter beschikking.

De correct ingevulde, gedag- en gehandtekende aangiften moeten uiterlijk op 20 april 2021 toekomen bij het Provinciebestuur van Antwerpen, dienst fiscaliteit, Koningin Elisabethlei 22, B-2018 Antwerpen.

4.2. Wanneer alle aangiftegegevens van een vestiging gekend zijn door de dienst fiscaliteit van de provincie Antwerpen, kan aan de belastingplichtige daarvoor een voorstel van aangifte worden bezorgd, waarop de aangiftegegevens reeds staan ingevuld.

4.3. Een belastingplichtige is vrijgesteld van de in 4.1. voorgeschreven aangifteplicht op voorwaarde dat hij/zij een voorstel van aangifte ontving.

4.4. De vrijstelling, vermeld onder 4.3., geldt slechts indien de voorgedrukte gegevens op het voorstel van aangifte overeenstemmen met de werkelijkheid. Indien de belastingplichtige vaststelt dat de voorgedrukte gegevens onjuist en/of onvolledig zijn, moet hij/zij het voorstel van aangifte verbeterd terugzenden. De terugzending moet tijdig gebeuren zoals beschreven in 4.1.

Het teruggezonden voorstel van aangifte moet duidelijk en volledig alle correcte gegevens vermelden en de nodige verbeteringen moeten worden aangebracht.

4.5. Het is de belastingplichtige die moet bewijzen dat hij/zij het verbeterde voorstel van aangifte of de aangifte tijdig en correct indiende.

4.6. Voor elke vestiging waarvoor een belastingplichtige geen aangifteformulier of voorstel van aangifte heeft ontvangen is hij/zij verplicht, uiterlijk op 20 april 2021, aan de in 4.1. vermelde dienst de voor aanslag noodzakelijke gegevens ter beschikking te stellen, eventueel op het formulier dat daartoe op verzoek zal worden toegezonden.

4.7. Tevens moet de belastingplichtige, vermeld onder artikel 1, binnen de maand uit eigen beweging aangifte doen, vergezeld van de nodige bewijsstukken, bij de in 4.1. vermelde dienst van:

2. elke nieuwe of bijkomende vestiging in de provincie Antwerpen;
3. elke wijziging van de beschikbare oppervlakte, in principe dus elke verwerving of vervreemding van onroerend goed, elk begin of einde van huur, pacht, en elke andere wijze waardoor de beschikbare oppervlakte op het grondgebied van de provincie Antwerpen wijzigt;
4. elke verandering in de uitbating;
5. de definitieve stopzetting van de vennootschap of zelfstandige beroepsactiviteit in de provincie Antwerpen.

Artikel 5:

Het bedrag van de verschuldigde belasting wordt als volgt bepaald:

101 EUR per vestiging met een oppervlakte tot 1.000 m² (10 are);

432 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 1.000 m² (10 are) tot 5.000 m² (50 are);

1.079 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 5.000 m² (50 are) tot 10.000 m² (1 ha);

3.234 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 10.000 m² (1 ha) tot 50.000 m² (5 ha);

10.778 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 50.000 m² (5 ha) tot 100.000 m² (10 ha);

21.558 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 100.000 m² (10 ha) tot 200.000 m² (20 ha).

De fractie van 1 m² wordt als 1 m² beschouwd.

Vestigingen met een oppervlakte van meer dan 200.000 m² (20 ha) worden belast op basis van 21.558 EUR voor de eerste 200.000 m² (20 ha), verhoogd met 9 EUR per 100 m² (1 are) of gedeelte van 100 m² (1 are) voor de schijf van de oppervlakte boven de 200.000 m² (20 ha).

Artikel 6:

In afwijking van het bepaalde in artikel 5 gelden voor de agrarische bedrijven volgende heffingen:

Basisbedrag: 183 EUR, vermeerderd met:

9 EUR per 10.000 m² (1 ha) of gedeelte ervan boven 200.000 m² (20 ha) landbouwoppervlakte;

35 EUR per 10.000 m² (1 ha) of gedeelte ervan boven 50.000 m² (5 ha) tuinbouwoppervlakte in open lucht;

4,50 EUR per 100 m² (1 are) of gedeelte ervan boven 5.000 m² (50 are) tuinbouwoppervlakte in serres.

Artikel 7:

Voor de toepassing van artikel 6 wordt het volgende verstaan onder:

- agrarisch bedrijf: een bedrijf waarvan de hoofdwerkzaamheden bestaan uit landbouw en/of tuinbouw;
- landbouw- en/of tuinbouwoppervlakte: elke oppervlakte voor landbouw en/of tuinbouw;
- serre: elke duurzame constructie die gebruikt wordt of bestemd is voor de tuinbouwteelt.

Artikel 8:

Voor de begrippen van artikel 7 gelden volgende bepalingen:

- landbouw: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op akkerbouw en/of weidebouw en/of bosbouw en/of veeteelt;

Voor de hierboven vermelde begrippen gelden volgende bepalingen:

- akkerbouw: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op het telen van granen, nijverheidsgewassen, voedergewassen, aardappelen, peulvruchten, pootgoed, landbouwzaden en/of aanverwante gewassen;
- weidebouw: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op het exploiteren van blijvend grasland;
- bosbouw: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op het aanleggen en exploiteren van bossen, met inbegrip van de bosboomkwekerij;
- veeteelt: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op:
 - het houden van dieren voor de vlees-, melk- of eierproductie;
 - en/of het kweken/fokken van dieren voor:
 - de vacht;
 - het bekomen van jongen;
 - het africhten en opleiden van jongen.
- V. tuinbouw: een zelfstandige beroeps- of bedrijfsactiviteit gericht op groenteteelt, fruitteelt, boomkwekerij andere dan bosboomkwekerij, sierteelt, kweek van tuinbouwzaden, plantgoed en/of aanverwante teelten.

Artikel 9:

In afwijking van het bepaalde in artikel 5 gelden voor de openluchtrecreatieve bedrijven volgende heffingen:

435 EUR per vestiging met een oppervlakte tot 50.000 m² (5 ha);

1.087 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 50.000 m² (5 ha) tot 100.000 m² (10 ha);

2.783 EUR per vestiging met een oppervlakte van meer dan 100.000 m² (10 ha) tot 200.000 m² (20 ha).

Vestigingen met een oppervlakte van meer dan 200.000 m² (20 ha) worden belast op basis van 2.783 EUR voor de eerste 200.000 m² (20 ha), verhoogd met 44 EUR per 10.000 m² (1 ha) of gedeelte van 10.000 m² (1 ha) voor de schijf van de oppervlakte boven de 200.000 m² (20 ha).

Artikel 10:

Voor de toepassing van artikel 9 wordt het volgende verstaan onder:

- openluchtrecreatief bedrijf: een bedrijf waarvan de hoofdwerkzaamheden bestaan uit het exploiteren van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven en/of het exploiteren van infrastructuur en/of installaties voor sportbeoefening in open lucht bestemd voor het gebruik door recreatieve en niet-recreatieve sportbeoefenaars.

Artikel 11:

Voor de begrippen van artikel 10 gelden volgende bepalingen:

- een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven: een uitgerust en afgebakend terrein in centraal beheer waar op gekampeerd en/of verbleven wordt in openluchtrecreatieve verblijven – al dan niet verplaatsbaar - of dat daarvoor bestemd of ingericht is en niet ontworpen is om als vaste woonplaats te dienen; op het terrein is minstens één kampeerplaats voorbehouden voor toeristen op doorreis met een verplaatsbaar verblijf.

Artikel 12:

Belastingplichtigen die door de aard en voor de uitvoering van hun bedrijvigheid ook gronden gebruiken voor landbouw en/of tuinbouw en/of openluchtrecreatie zoals bedoeld in artikelen 7, 8, 10 en 11 worden - naast de reglementaire taxatie voor de andere belastbare oppervlakten - voor bedoelde gronden belast tegen het tarief voor agrarische bedrijven en/of openluchtrecreatieve bedrijven.

Artikel 13:

De toestand op 1 januari van het aanslagjaar is bepalend voor de belastingplicht en de belasting is ondeelbaar verschuldigd voor het gehele jaar. Het feit dat in de loop van het aanslagjaar een natuurlijke persoon zijn/haar hoedanigheid van zelfstandige beëindigt, een vennootschap ophoudt te bestaan, de belastbare oppervlakte vermindert en/of een belastbare vestiging wordt gesloten of verlaten, geeft geen aanleiding tot enige belastingvermindering of teruggave.

Indien bewezen wordt dat een natuurlijke persoon zijn/haar mogelijkheid tot uitoefening van een zelfstandige beroepswerkzaamheid uiterlijk op 1 januari van het aanslagjaar volledig en definitief beëindigde of indien bewezen wordt dat een vennootschap uiterlijk op 1 januari van het aanslagjaar volledig en definitief ophield te bestaan, gaat de hoedanigheid van belastingplichtige verloren. Bij een tijdelijke onderbreking van de werkzaamheden of bij een inactiviteit of zolang de vereffening van een vennootschap niet is afgesloten, blijft de hoedanigheid van belastingplichtige verder bestaan.

Artikel 14:

De in artikel 4 bedoelde aangiften mogen worden ingediend door middel van procedures waarbij informatica- en telegeleidingstechnieken worden angewend en

die het behoud van de integriteit van de elektronische documenten waarborgen evenals de toerekening ervan aan de belastingplichtige.

De gegevens van elke aangifte die door het provinciebestuur fotografisch, optisch, elektronisch of volgens elke andere informatica- of telegeleidingstechniek worden geregistreerd, bewaard of weergegeven, evenals hun weergave op een leesbare drager, hebben bewijskracht voor de toepassing van de belasting.

Artikel 15:

Bij gebrek aan aangifte binnen de in artikel 4 gestelde termijn, of in geval van onjuiste, onvolledige of onnauwkeurige aangifte, kan de belasting ambtshalve worden ingekohierd.

De ambtshalve inkohiering gebeurt met een verhoging, waarbij per vestiging het aangiftgedrag van de belastingplichtige voor dit en vorige belastingjaren in aanmerking wordt genomen:

- 1e overtreding: 10 % verhoging;
- 2e overtreding: 40 % verhoging;
- 3e overtreding: 70 % verhoging;
- 4e overtreding: 100 % verhoging;
- 5e en volgende overtredingen: 200 % verhoging.

Deze verhogingen worden per vestiging toegepast, ongeacht of het om één of meer overtredingen per aanslagjaar gaat, en met dien verstande dat tijdige en correcte aangifte gedurende twee opeenvolgende jaren de goede trouw in hoofde van de belastingplichtige volledig herstelt, waardoor de aanslag bij de eerstvolgende overtreding met slechts 10 % wordt verhoogd.

Elke belastingverhoging bedraagt minimum 12 EUR. De belastingverhoging blijft echter beperkt tot 200 % van de verschuldigde belasting.

De gegevens van elk document dat verband houdt met een ambtshalve inkohiering die door het provinciebestuur fotografisch, optisch, elektronisch of volgens elke andere informatica- of telegeleidingstechniek worden geregistreerd, bewaard of weergegeven, evenals hun weergave op een leesbare drager, hebben bewijskracht voor de toepassing van de belasting.

Artikel 16:

De aanslagbiljetten worden onverwijld aan de belastingschuldigen verzonden. De belastingplichtige kan, mits hij een uitdrukkelijke verklaring in die zin aflegt, er evenwel voor opteren om de aanslagbiljetten door middel van een procedure waarbij informaticatechnieken worden gebruikt, te ontvangen. In dit geval geldt de aanbieding via dergelijke procedure als rechtsgeldige kennisgeving van het aanslagbiljet.

De bezwaartermijn zoals uiteengezet in artikel 17, 2e lid vangt aan vanaf de datum waarop het aanslagbiljet door middel van een procedure waarbij informatietechnieken worden gebruikt, aan de belastingplichtige is aangeboden.

Artikel 17:

Een bezwaar moet schriftelijk worden ingediend bij de deputatie van de provincie Antwerpen, Belastingbezwaren, Koningin Elisabethlei 22, B-2018 Antwerpen, ondertekend en gemotiveerd zijn.

De termijn om op straffe van verval een bezwaarschrift in te dienen, bedraagt drie maanden te rekenen vanaf de derde werkdag volgend op de datum van verzending van het aanslagbiljet of vanaf de kennisgeving van de aanslag.

Een bezwaar mag ook worden ingediend per e-mail. Het bezwaarschrift dient op het e-mailadres belastingen@provincieantwerpen.be toe te komen, binnen de termijn in het tweede lid bepaald.

Als de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger het vraagt in het bezwaarschrift, wordt de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger uitgenodigd op een hoorzitting.

De gegevens van elk bezwaar die door het provinciebestuur fotografisch, optisch, elektronisch of volgens elke andere informatica- of telegeleidingstechniek worden geregistreerd, bewaard of weergegeven, evenals hun weergave op een leesbare drager, hebben bewijskracht voor de toepassing van de belasting.